

nov gleda težko samostane in dela z vso silo na to, da jih odpravi; sedanji vladi pa ni to prav po volji, ker se boji, da jih ljudstvo samo vzame v svoje varstvo in še potem manj mara za republiko. — Luksenburški kralj Viljelm III. je nevarno zbolel in ker je že visoko v letih, ni veliko upanja, da bi ozdravel. Naslednik bi mu bil pa Nasovski vojvoda Adolf. — Anglijski prestolonaslednik princ Albert Wales, biva te dni v Avstriji in sploh kaže veliko prijeteljstvo do naše države. — V Koburgu, nemški državici, so se ustavili rezervisti vojaškemu povelju ter so naznanili, da so „socijalisti“ in torej zoper stalno vojsko. To jim pač ne bode nič odvzelo — kazni, ki jih čaka. — Vojni minister Nemčije general du Verdy je odstopil in na njegovo mesto je prišel general Kaltenborn Strahau in to menimo, da ne iz političnih uzrokov. — Ruska straža na mejah Avstrije in Nemčije se je pomnožila in sicer dobi 3 polke konjice. Čemu je kje treba tega pomnoženja! — Vse kaže, da je Milanu Obrenoviću, kedaj kralju velike Srbije, žal, da je odložil kraljevo krono. Sedaj biva v Srbiji in terja, naj mu vlada izroči najvišje poveljništvo čez armado; vlada pa neki ni pri volji. — General Werndt paša, najstareši Nemeč v turski vojski, je umrl v 79. letu svoje dobe. V turski vojni še je več nemških častnikov. — Da se poroči ruski carevič z grško princesinjo, to pravijo, da ni resnica. Pri grški vladi bi pa to radi imeli. — V Afriki še določujeta Italija in Anglija meje pri svojih tamošnjih naselbinah, ni pa se bati, da nastane za voljo tega prepir med njima. — Med državo Dahomey in francosko vlado se je mir sklenil in kakor se trdi, za obe državi na korist. — V Ameriki so skorej vse države stopile v neko zvezo glede colnine in kakor se kaže, v Ameriko ne bomo poslej veliko prodali iz Evrope, pač pa bomo dobili od ondot blaga več, kakor nam bode ljubo. Amerikanci so namreč vzvišali colnino na vse blago, ki pride iz Evrope, na tisto pa, ki se izpelje v Evropo, so ga znižali za več odstotkov. Po vrhu pa se še plača colnina samo v zlatu.

Za poduk in kratek čas.

Iz Slovenije do Adrije.

(Potopisna črtica.)

(Dalje.)

Kakor hitro se je ta prigodek po mestu razglasil, privre ljudstvo od vseh krajev k samostanu z željo, svetnika videti ter se mu pokloniti. Hitel je tje tudi nadvladika Lovre Perijander I. (1247—1287) z bogoljubnimi svečeniki ter je ogledavši relikvije (t. j. telo) in prečitavši njih istinost dokazajoči list jel izpraševati redov-

nike o načinu, kako je sv. telo k njim došlo, upravitelje pa o tem, kar so v sanjah videli. „Pošto mudro i velikom pomnjom razvidi i razabere sve, što je tribovalo, da ne bude u čem privare“ vzdignil je od tam sv. telo ter ga v velečastvenem sprevedu prenesel v mesto, kjer so je položili v cipresovo in to v marmorno krsto in potem postavili v cerkvo S. Marije s pridevkom „Tečje“ in sicer l. 1280. V tej marmornej krsti, ki je služila za „mizo“ glavnemu oltarju sv. Marije, ostalo je sv. truplo sto let, sedaj pa je ta krsta za „mizo“ oltarju sv. Križa v cerkvi sv. Simeona, kar že vemo. L. 1386 so namreč vzeli cipresovo krsto iz marmorne ter so jo dali v od kraljice Elizabete darovano srebrno, katero smo si že ogledali bili. Tako ostalo je do l. 1570, ko so se Benečani, lastniki Zadra, zapletli s Turki v vojsko so radi vojnih priprav in zgradeb desno krilo te cerkve odstranili. Tedaj se je preneslo sv. truplo v kapelico sv. Roka v isti cerkvi na levi strani in so položili telo zopet v marmorno krsto, srebrno pa so izročili „benediktinkam“ v varstvo iz strahu pred sovražnikom. Med tem začeli so Zadrani na svoje stroške graditi novo, veliko cerkvo vstric stare, z namenom jo sv. Simeonu posvetiti ter v njo sv. truplo prenesti. Ker jim je pa „novac“ pošel bil, začeli so po nasvetu Avguština Valerija, apostolskega vizitatorja leta 1579 popravljati staro cerkvo sv. Stefana (sedaj sv. Simeona). Tej dostavili so novo kapelo, presbiterij v sedanjej cerkvi sv. Simeona, kjer so napravili podlago in oltar za rakev svetnikovo.

Iz tega razvidi se, da je cerkva sv. Simeona, kakor sem že omenil, jako stara, najmanje iz edenajstega stoletja. Dogradivši to kapelo in obnovivši staro cerkvo prenesli so vanjo z veliko slovesnostjo in sijajnostjo svetnika dne 16. velikega travnja l. 1632. V dolgi, nepregledni procesiji šli so od kapelice, kjer so sv. truplo dvignili, skoz vse glavne ulice mesta do cerkve sv. Stefana. Na čelu procesije bile so razne bratovščine s svojimi zastavami, za njim redovniki in redovnice, kojim so sledili mašniki iz cele Dalmacije, iz sosednih dežel in otokov, za njimi stopal je metropolit ali nadvladika v svoji škoflji opravi s svojo mnogobrojno asistencijo in sedaj so sledili vladike: Krški (Krka), Osorski, Rabski in Šibeniški v svojih opravah, noseč na krasnem nosilu, pogrnjenem z dragoceno preprogo v steklenej krsti, da je bilo vidno truplo sv. Simeona.

(Dalje prih.)

Smešnica 41. „Oče“, toži Franček, „mati so me pa s kuhljo udarili po hrbtu; tako so me, da se jim je kuhlja strla“. „Oj, oj“, tolažijo ga oče, „kako je je škoda!“